

L'Alcaldessa de Barcelona

Lliurament del Premi Maria Aurèlia Capmany

És una alegria enorme veure com aquest espai s'omple d'energia, de veus, d'experiències i d'actuacions practicades per dones i dirigides per dones. Feminitzar la ciutat, feminitzar la política significa també reapropiar-nos d'aquests espais i fer-los nostres, sentir-los com a nostres, perquè les dones som les que fem ciutat, les que amb el nostre treball visible i invisible sostenim la vida.

Estic molt feliç d'esta en aquest Premi Maria Aurèlia Capmany 2016.

Aquests premis van ser creats l'any 1987 per reconèixer, promoure i donar visibilitat a totes les iniciatives que treballem per l'apoderament de les dones a la ciutat de Barcelona i porten el nom d'una barcelonina excepcional, una de tantes, la Maria Aurèlia: escriptora, política i desacomplexadament feminista, perquè ser feminista només pot ser motiu d'orgull, aquell que et dóna lluitar per la igualtat universal i la justícia de gènere.

Són uns premis que celebrem el 8 de març, un dia de reivindicació i reconeixement: el dia internacional de la dona treballadora, perquè el treball de les dones ja sigui assalariat o no pagat, mitjançant dobles o triples jornades, és el que sosté el món, és el que sosté la vida.

Moltíssimes felicitats a totes les premiades a totes les participants, a les organitzadores de l'acte, a la Laura amb la seva tasca a la regidora, a tot l'equip de la regidoria, perquè la feina és sempre una feina d'equip, i em dóna peu a parlar del lema del premi d'aquest any.

Des de l'Ajuntament volem treballar en xarxa amb totes vosaltres, amb les entitats, de manera transversal, perquè la justícia de gènere es reflecteixi en tots els àmbits de la vida: l'economia, la salut, l'educació, l'espai públic o la cura de les persones. Posant un èmfasi especial en les dones de llars monoparentals, dones migrants o refugiades, com moltes de les que heu parlat avui aquí, que han vingut a viure a la nostra ciutat des d'altres països, i d'altres veïnes de Barcelona que estan vivint situacions molt difícils en aquests moments de crisi.

El 8 de març és un dia de reivindicació i reconeixement a totes les lluites que les dones realitzem per fer front a una societat patriarcal que ens divideix i ens deshumanitza, des de les insubordinacions més quotidianes, però no per això menys arriscades —algunes poden costar-nos la vida, fins als moviments de solidaritat i resistència teixits entre les dones per reclamar una justícia de gènere global.

Parlar de feminisme, és parlar de solidaritat, de xarxes i de politització de la vida quotidiana, per aquest motiu, els premis i la reivindicació del 8 de març d'enguany gira al voltant del lema "teixint xarxes per la justícia de gènere".

Ada Colau Ballano

L'Alcaldessa de Barcelona

Teixir xarxes ha estat sempre un ofici femení que encara avui reconeixem a moltes platges d'arreu del món. Teixim xarxes materials que serveixen per garantir la nostra seguretat i subsistència, però alhora, pel simple fet de trobar-nos, teixim xarxes simbòliques a partir dels múltiples afectes i solidaritats compartides que neixen al reconèixer que malgrat les diferents formes d'opressió compartim una mateixa lluita.

Aquestes mateixes xarxes de solidaritat, amor i esperança que teixien les nostres àvies, són les que avui moltes dones acompanyades d'altres homes continuen teixint també a les platges del mar Egeu, a les carreteres d'Europa, a les places de moltes ciutats, perquè és així com portem la vida al món, com continuem garantint-la.

Per aquest motiu, no podem quedar-nos callades quan avui acabem d'assabentar-nos que els governs europeus han decidit barrar el pas a les persones refugiades, moltes d'elles dones, criatures, que fugen de la guerra, la fam, les violacions, la pobresa, l'abús i les violències practicades majoritàriament per homes en altres països.

Si els governs d'Europa són incapaços de defensar els seus valors fundacionals, si els governs d'Europa continuen negant els drets humans bàsics de les persones refugiades, si amb les seves pràctiques continuen emparant les guerres, els bombardejos i les violacions, les dones d'Europa sabem quin és nostre camí a seguir, el de la desobediència i el de teixir les xarxes.

Perquè són molt més resistents les nostres xarxes que les seves tanques, que els seus controls, que les seves reglamentacions estúpides i racistes.

Les nostres xarxes, les van començar a teixir les dones abolicionistes nord-americanes que van crear el ferrocarril soterrani per garantir la fugida de població esclava, les van continuar les dones antimilitaristes en les seves protestes contra la guerra i l'auxili als desertors, i les continuarem nosaltres, perquè no tenen dret al que estan fent, cap govern té dret a situar-se per sobre dels drets humans, cap govern té dret a convertir la supervivència de les persones en una mercaderia.

Per aquest motiu: tornarem a desobeir, tornarem a lluitar, tornarem a teixir i tornarem a vèncer. Perquè la lluita feminista és global i no coneix fronteres. Perquè la lluita feminista és lluita contra la violència masclista i patriarcal que es practica contra les dones pel sol fet de ser dones. Per aquest motiu, estem convocades a sortir al carrer a les places a la manifestació que tindrà lloc avui a les 7 de la tarda a la Plaça Universitat i a continuar teixint xarxes de resistència, de solidaritat i sobretot de vida, de molta vida, perquè el feminisme és la lluita de la vida i de l'alegria contra la mort i la crueltat.

Moltíssimes gràcies!

Ada Colau Ballano